

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

จิตยังไม่ได้หลักเกณฑ์อย่าปล่อยคำบริกรรม

ที่ว่าลูกกระต่ายนั้นควรพิจารณากันนะข้างใน ลูกกระต่ายที่ว่าอยู่มุม มันพอโตขึ้นบ้างแล้วเอาไปไว้ทางโน้นเสีย ทางลี้ก ๆ นะ จะเอาอะไรครอบเอาไว้ก็ได้ ให้มันอยู่ทางนั้นเลย สำหรับจะย้ายมาทางนี้เห็นจะไม่ไหวแหละ เพราะทางนี้ก็มีลูกกระต่าย เตี้ยวิ่งแกกัน พวกแม่ตัวใหญ่วิ่งแกกัน ลูกติดแม่มากก็ไม่สะดวกอะไร เขาอยู่ทางไหนก็ให้เขาอยู่ทางโน้นเสีย ทางมุมทางโน้น ทางนี้ก็พยายามเข้มนวดกวดขันเรื่องหมา เฉพาะไอ้หมีละสำคัญมันเคยเข้าไป

ระยะนี้เป็นยังงไอ้หมี เข้าไปบ่อยไหม (เมื่อวานก็ไป) เข้าไปรี ก็สั่งแล้วว่าให้เตรียมหนังสือตักเอาไว้ แค็กเท่านั้นมันวิ่งเลยนะมันกลัวหนังสือตักมาก (มันจะเข้าทางหน้าประตูแล้วเลาะเข้าป่าริมกำแพงคะ) ไอ้หมีเหรอ (ทั้งไอ้หมีทั้งไอ้ดำคะ) โถ ไอ้ดำต้องเอาใหญ่นะไม่ได้นะ มันเข้าไปทางไหนก็ตาม มันจะลัดเลาะไปไหนก็ตาม หนังสือตักไม่ต้องลัดเลาะใส่ปิ้งเลยเข้าใจไหม พอแค็กเท่านั้นเขาจะวิ่งเลย

หนังสือตักเหล่านี้ไม่เคยยิงลูกสัตว์นะ แต่ยิงเข้าป่านี้ตลอด โอ้ย สัตว์กลัว ตั้งแต่กุฎิหลวงตายยังมี คือพวกหมากกลัวหนังสือตักมาก พอได้ยินแค็กเท่านั้นวิ่งเลย พวกไก่เหล่านี้เหมือนกัน ไก่ไม่ค่อยเท่าไร ต้องเป็นไก่นอกวัด คือเวลาเขาออกไปเที่ยวนอกวัด เรายังใส่กำแพงเป็ยะเขาจะบินเข้าในวัดเลย ถ้าอยู่นี้เขาก็ไม่สนใจ เราก็ก่อนเคยสนใจยิงเขา นะ ถ้าออกนอกวัดไปแล้วเอาละยิง กลัวเหมือนหมานั่นแหละ เขาแฟนฟ่าน ๆ อยู่นอก ๆ ยิ่งเตือนเขาให้เขารู้ว่าข้างนอกมีภัย ข้างในไม่เป็นภัย

แต่เขารู้เหมือนกันนะ พอเราเดินออกไปข้างนอก ไปเที่ยวชู้สัตว์นั้นแหละไม่ใช่อะไร พอเห็นเขาเที่ยวหากินแฟนฟ่าน หนังสือตักเราก็กวาดแป็ก อู๋ บินเข้าข้างในหมด มันก็รู้เหมือนกันนะข้างในข้างนอกว่ามีภัยไม่มีภัย รู้ บินจะเข้าวัดด้วยนะ ไม่บินหนีทางอื่น ถ้าเป็นไก่นอกวัดแล้วกลัวหนังสือตัก ถ้าเป็นไก่ในวัดไม่สนใจ พระก็ไม่เคยสนใจกับมัน เพราะอันนี้ไว้สำหรับชู้สัตว์ นี่เข้าไปข้างในเอานะ ไอ้ดำนั้นสำคัญมากนะดำเล็ก ๆ สามสี่ตัวนี้ โอ้ย ตัวสำคัญมาก ร้ายกาจมาก มันไม่ได้ว่าตัวเล็กตัวใหญ่ นะ ตัวของมันเองมองเห็นสัตว์นี้ไล่กัดเลยเที่ยว จึงต้องระมัดระวัง

เข้มนวดกวดขันแล้วต่อไปนี้หมาจะไม่มี คือเข้มนวดกวดขันจะเอาออกไม่ให้เข้ายุ่งแหละ ระมัดระวังหลายด้านหลายทางด้วย ทั้งไม่ใช่เรื่องที่จะพระจะมาเลี้ยงหมา ท่านมากาวนานี่นะ แต่เมื่อมีความจำเป็นแล้วก็ดูแลรักษาไปอย่างนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องจริงเรื่องจริงยิ่งกว่าเรื่องบำเพ็ญธรรม ปราศจากความกังวลทั้งหลายนั้นถูกต้องแล้ว เมื่อมี

เรื่องเกี่ยวกับหมาก็เลยต้องดูแลรักษาไป ต่อไปหมาชุดนี้ตายไปแล้วก็ปล่อยไปเลย พุดตรง ๆ ก็มันจะตายอยู่แล้ว ตั้งแต่เราก้ยังบอก นั้นเห็นไหมเมรุหลวงตาบัว หลวงตาบัวตายเมื่อไรก็ยังไม่ทำเมรุไว้แล้ว เวลาหลวงตาบัวตายมาเผาที่นี่ แน่ะ พุดเรื่องหมาก็แบบเดียวกันผิดกันที่ตรงไหน

เมื่อเช้านี้เห็นมันมากับแม่ มัน คือกระต่ายตัวนี้ไม่เห็นหลายวันตั้งนานแล้วนะ อาทิตย์กว่า ๆ แล้ว ปกติเขาเคยไปบ้านเปี่ยนอยู่นั้นสองสามตัว ขาวสองตัว สีหมอก ๆ สีอะไรพุดไม่ถูกตัวหนึ่ง เขาไปเที่ยวบ้านเปี่ยนอยู่กับทางจงกรมเรา อันนี้ก็หายไปนานแล้ว ส่วนตัวขาวนั้นไปบังนิตหน่อย ไปห่าง ๆ เหมือนกัน แต่ก่อนเขาไปเป็นประจำเลย เมื่อเช้าเห็นตัวหมอก ๆ มันมา คงเป็นแม่ของกระต่ายนั้นแหละ เขามาหากิน แสดงว่าเขาไม่ได้กินอาหารหลายวันหรือใจไม่รู้แน่ เขามาหากินข้าวที่เราไปไว้ให้ไก่ เป็นร้านอยู่ข้างบน ข้าวอยู่ข้างล่าง ผนตาก็ไม่ให้เปียก เขาก็มาหากินอยู่ตามนั้นเมื่อเช้านี้ ฟังเจอเมื่อเช้านี้แน่ ตั้งอาทิตย์กว่า ๆ วางั้นเถอะ

จึงทำให้ระลึกได้ ไ้อ้ ลูกมันจะโตแล้วเหรอแม่มันถึงออกมา จึงได้กำซับก่าซาทางโน้น หากว่าโยกย้ายออกไปก็ให้โยกย้ายออกไปทางโน้น ทางกุฎิ ๒๓ ไปทางโน้นไปลึก ๆ พอมันโตแล้วเขาก็ไปหากินของเขาเอง เป็นแต่เพียงเราระวังหมา ถ้าเห็นหมาตัวใดเข้าไปให้ทำท่าทันทีนะ ต่อไปเขารู้ว่าเราไม่สนิทกับเขาแล้วเขาก็จะไม่ไปแหละ แล้วมีท่าทางต่อเขาเขาก็กลัว เขาจะไม่ไปละ ส่วนตัวไปเรื่อยเป็นประจำนี่ซิล่าบาก มันก็ต้องห่างไปเหมือนกัน ว่าแต่สัตว์บ้านนี้เมื่อไร แม่แต่สัตว์ป่าพระไปอยู่ที่ไหนเขาก็มาหา เห็นชัด ๆ บอกได้ชัดเจนเลยว่า พระกรรมฐานกับสัตว์นี้สนิทกันมาก คือพระอยู่ในบ้านท่านก็ไม่เข้าป่า พวกสัตว์ก็ไม่รู้เรื่องของท่าน ท่านก็ไม่รู้เรื่องของสัตว์ แต่พระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าเป็นประจำ สัตว์ทุกประเภทกับพระนี่นะคุ้นง่ายที่สุดเลย

จึงได้พุดว่าสัตว์เหล่านี้เขาเคยบวช เคยเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนานี้มานานแสนนาน ความรู้สึกที่เคยฝังใจเขานั้นแหละ เป็นเครื่องแสดงออกให้เป็นความสนิทสนมของเขา มันหากมี เป็นอยู่ในใจจำไม่ได้ก็ตาม เช่นต่อผ้าเหลืองอย่างนี้ เขาเคยมาแล้ว ไปอยู่ที่ไหนพวกสัตว์นี้เต็มนะ ปกติสัตว์ป่านี้เต็มไม่ว่าภาคไหน ป่าตรงไหนมีพวกสัตว์พวกเนื้อเต็มไปหมด ๆ เพราะไม่มีใครทำลายเขา แต่ก่อนไม่มีการไปการมาการคมนาคมเหมือนอยู่คนละโลก ๆ นะ การไปมาหาสู่ไม่มีทางก็ไปไม่ได้ แม้แต่พวกชาวป่าชาวเขาไปมาหาสู่กันอย่างนี้ บ้านเขาก็ไม่ใหญ่โตนัก ไปพอเป็นร่องรอยนิด ๆ เท่านั้น เราก้สังเกตเอาตามนี้ไป ไม่ได้เป็นทางอะไรเลย

ไปอยู่ที่ไหนสัตว์เต็มไปหมดทุกแห่งทุกหน เราเคยไปแล้ว ไปอยู่ที่ไหนว่าไม่มี สัตว์ไม่มีเนื้อนี้ไม่มี มีทั้งนั้น มีสัตว์มีเสื่อมีเนื้อมีทุกแห่ง คือเสื่อนั้น เนื้ออยู่ที่ไหนเสื่อกี้มี

มันอาศัยกินเนื้อ เพราะฉะนั้นไปที่ไหนเสียจึงต้องมี สัตว์ที่สนิทเร็วกว่าเพื่อนคือหมู หมูนี่สนิทเร็วมากนะ เราเดินจงกรมอยู่เขามาหากินเฉยนะกับเรา หมูป่าเป็นฝูง ๆ ก็มี ต่างตัวต่างเอาจมูกขุดหากิน เราก็เดินของเราไป มีแต่มาคอยดูเขา เขาไปหากินแล้วผ่านไปผ่านมาอยู่ข้าง ทำเลที่พระอยู่นั้นเป็นทำเลที่ปลอดภัย พวกคนไม่ค่อยไปทำลายไปรังแก

อยู่ธรรมดาสัตว์กับคนนี่ สัตว์ต้องกลัวคนเสมอไป ไปอยู่ในป่าที่ไหนก็มีสัตว์มีเนื้ออยู่ทั่วไปนะเท่าที่เราไปอยู่ เพราะฉะนั้นจึงว่าหาที่กลัว ๆ คือมีป่าที่ไหนมีเนื้อที่นั่นและมีเสือที่นั่น ที่ไหนป่าที่เป็นทำเลของเสือโดยแท้แล้ว นั่นละเป็นที่น่ากลัว ป่าธรรมดานี้เป็นป่าห่าง ๆ โกล ๆ ไม่เป็นทำเลของเสือ อย่างนั้นก็ไม่น่ากลัว ถ้าไปอยู่ในทำเลของเขาจริง ๆ นั้นเสือมักพ่นพ่านอยู่ตามแคว้นนั้นทั้งวันทั้งคืน มันก็น่ากลัว ไปหาอยู่อย่างนั้นพระกรรมฐาน ดัดอย่างนั้นซิ

พูดเหล่านี้เราตัดมาแล้วนะเราจึงมาพูด ถึงพูดได้เต็มปากทุกอย่าง เวลามันกล้านี้ โถ เหมือนตัวสั้นเลยนะ เหมือนมันกลัว เบื้องต้นกลัว กลัวก็ตัดเข้า ๆ ตัดเข้าจนกระทั่งกล้า กล้าจนกระทั่งถึงว่าคิดกำหนดไปดูในโลกนี้ไม่มีอะไรกลัวเลย จะเดินเข้าถึงได้ทั้งนั้น ๆ เวลาจิตมันกล้ามันแข็งมันเป็นอยู่ในตัวของมันนะ อะไรก็ตามจะเดินเข้าหาได้เลย เสือที่ว้ากลัว ๆ นี้จะเดินเข้าไปลูบคลำหลังมันได้สบาย ๆ เลยไม่มีสะทกสะท้านเห็นไหมใจ ขณะก่อนเป็นอย่างหนึ่ง ขณะก่อนกลัวมาก ขณะหลังนี้กลัวมาก ตัดได้อย่างนั้นนะใจเรา เพราะมันมีสิ่งหุ้มห่อเป็นกิเลสทำให้กล้าให้กลัวอยู่ในนั้น ถ้าเป็นธรรมดาตอนขึ้นมานี้ก็ปล้ำกันให้เกิดความกล้าหาญขึ้นมา ถ้ามีแต่กิเลสมีแต่กลัวทั้งนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นเมื่อจิตหมดกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้ว คำว่ากล้าก็ไม่มี คำว่ากลัวก็ไม่มี ไม่มีเลย คือสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งเคลือบแฝง พออันนี้หมดไปความกล้าความกลัวในจิตในหลักธรรมชาติแท้ไม่มีกล้าไม่มีกลัว คำว่าได้ว่าเสียว่าแพ้วชนะแบบโลก ๆ ว้างนั้นเถอะไม่มีเลย มีแต่ธรรมล้วน ๆ ให้มันเห็นในหัวใจนั้นซิ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นของสอนโลกบอกหลอกลวงเมื่อไร แต่กิเลสมันหลอกลวงให้เป็นบ้ากัน ลูบคลำศาสนาเล่นเหมือนตุ๊กตาทุกวันนี้ ชาวพุทธเราเห็นเป็นตุ๊กตาไม่ใช่ของจริงของแท้แหละ ถ้าเป็นเรื่องจะเผาหัวมัน โอ้ย เร็วมากนะ เหมือนทั้งอยากกราบอยากไหว้ ทั้งวิ่งตามทั้งกราบทั้งไหว้ มันเคารพนับถือพอใจมากทีเดียว

นี่จึงพูดได้อย่างจริง ๆ เลยเราไม่มีสะทกสะท้านกับสิ่งใด เพราะมันเลยหมดแล้วในสิ่งเหล่านี้ ที่นำมาพูดนี้เอาสมมุติออกพูดเฉย ๆ ธรรมชาตินั้นไม่ใช่สมมุติอันนี้ มันไม่ได้เกี่ยวโยงกัน จึงเอาเรื่องที่เคยเป็นมาในหัวใจนี้ออกแจ้งให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่ามันมีอยู่ในหัวใจมากน้อยมันจะแสดงอาการทุกอย่างตลอดเวลาละ เต็มแสดงอย่าง

หนึ่ง ๆ มีแต่กิเลสละแสดง ธรรมผู้บำเพ็ญก็ต้องแก้กันไปโดยลำดับอย่างนี้ มันแสดงอะไรก็ตามแก้กัน ๆ อันนั้นก็ค่อยยุบยอบลงไป อันนี้หนาแน่นขึ้น ๆ

อย่างที่ว่าไปอยู่ในป่านี้ เรื่องวิธีการพิจารณาตัดเจ้าของมันก็เป็นไปตามภูมิของจิตเหมือนกัน ถ้าจิตยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์แล้วอย่าปล่อยคำบริกรรม เอา ไปอยู่ที่ไหนก็ไปอยู่เถอะ ขออย่าให้จิตนี้พราวจากคำบริกรรม เช่น เรากำหนดพุทโธ ให้อยู่กับพุทโธ อยู่ในป่าเสือก็เสือเถอะ จิตไม่แยบออกไปเสียไม่กลัว ให้อยู่กับพุทโธ ๆ เมื่อเวลาพุทโธกับจิตนี้สัมผัสสัมพันธ์กันแล้ว หนาแน่นขึ้นมา ๆ จิตก็หนาแน่นขึ้นมา ๆ คำว่ากลัว ๆ จางไป ๆ สุดท้ายอันนี้กล้าแข็งปั้งเลย ที่นี้กลับไม่กลัว นี่ก็ฝึกกรรมได้ด้วยคำบริกรรมสำหรับผู้ตั้งรากฐานใหม่นะ

ที่นี้ผู้มีจิตเป็นสมาธิแล้ว จิตก็แน่วอยู่กับความรู้ที่เป็นสมาธิเสีย ไม่ออกก็ไม่กลัวเป็นชั้น ๆ นะการฝึกกรรม เราทำมาหมดแล้วไม่ได้มาพูดเล่น ๆ นี่นะ ที่นี้เวลาก้าวออกทางวิปัสสนาก็เป็นไปอีกแบบหนึ่ง แยกธาตุแยกชั้น วิปัสสนาคือปัญญา แยกธาตุแยกชั้น แยกเขาแยกเรา แยกสัตว์แยกบุคคล อันไหนเป็นอันนั้น อันไหนเป็นอันนี้ สมมุติว่าเสือ อันไหนเป็นเสือ ไล้เข้าหา ๆ เป็นหญิงเป็นชายไล้เข้าหาตัวจริงมันจนเจอนี้ยกเสือเป็นต้นเหตุเฉย ๆ สมมุติว่าไปรักผู้หญิง มันรักอะไรไล้เข้าไป ผู้หญิงรักชายรักอะไรไล้เข้าไปหาตัวมัน หญิงชายจริง ๆ ที่ว่าน่ารักมันอยู่ตรงไหน ไล้เข้าไปอย่างนั้นเข้าใจไหมละ นี้เรียกว่าวิปัสสนา

ถ้าเสือตรงไหนมันเป็นเสือ กลัวมันตรงไหน ก็เคยเขียนไว้แล้วในปฏิปทา ถ้าว่ากลัวตา ตาเราก็มีไม่เห็นกลัว แก้กันเข้าใจไหม ถ้าว่ากลัวลวดลายมัน ตัวของเราก็มีลวดลายอยู่เราไม่เห็นกลัว สักไว้เต็มแขนเห็นไหมนี้เราไม่เห็นกลัว จะไปกลัวอะไรลายเสือ ถ้าว่ากลัวเล็บ เล็บเราก็มี กลัวอะไรเราก็ออกอวดได้ ๆ มันก็ผ่านไป ๆ บทสุดท้ายก็อย่างว่านั่นแหละเราไม่สึมนะ ไล้เข้าไป ๆ กลัวเขี้ยว เขี้ยวเราก็มี กลัวอะไรของเรามีหมด ๆ แล้วกลัวเขาทำไม ถ้ากลัวต้องกลัวเราซิมันมีอยู่เต็มตัวของเขา ไม่เห็นกลัวเราไปกลัวเขาทำไม

ไล้ไป ๆ ไปถึงทาง โอ้ย จนตรอก พอไปถึงทางแทนที่มันจะติดไม่ติดนะ พอไล้ไป ๆ มันไม่มีอะไรน่ากลัวสักอย่าง ที่นี้เสือมีหางซิ หรือกลัวหางมันเหรอ ที่นี้เราไม่มีหางจะอวดไม่ได้ กลัวหางมันหรือ ตั้งตัวมันเองมันยังไม่เห็นกลัวไปกลัวมันทำไม นั่นเห็นไหมแก้ไปนั่นนะ ปี่บอกเลย ออกได้ นั่นละเรียกว่าปัญญา สุดท้ายเสือทั้งตัวไม่มีกำหนดอะไร ๆ ก็เป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟ ตัวเสือจริง ๆ ไม่เห็นมี นั่นละปัญญา ถึงขั้นวิปัสสนาพิจารณาขั้นนี้แก้ตัวเองเกี่ยวกับสิ่งภายนอก แต่ส่วนมากมันจะยุ่งแต่ภายใน

ในมันไม่ค่อยไปคิดเรื่องกล้าเรื่องกลัวอะไรนัก เมื่อมันคิดอย่างนั้นปั๊บก็เอานี้ออกรับกัน
เลย ความหมายว่านั่น

จากนั้นสิ่งเหล่านี้เป็นด้านวัตถุ มันก็จางไป ๆ ด้วยการพิจารณา ต่อจากนั้นจิต
มันก็จางของมันไป ๆ พิจารณาพอปรุ้งว่าเสือแพล้บออกมาเป็นเสือ ตัวสังขารนี้เป็นเสือ
เหล่านั้นเสือไม่มี มีตัวนี้ตัวหลอกเรา นั่นเห็นไหมละ มันปรุ้งว่าสัตว์ว่าเสือ ปรุ้งแพล้บ
ดับปั๊บ ๆ เข้าในนั้น อันนี้ออกหลอก สติปัญญาทัน มันจะมีเสือที่ไหน มีกับสังขารต่าง
หากที่มันปรุ้งหลอกเรา มีสัตว์มีเสือมีอะไร ๆ มีแต่ตัวนี้ออกปรุ้งหลอก ๆ ตามทัน ๆ ที่
นี้สุดท้ายที่ว่าปรุ้งว่าสัตว์ว่าเสือจากจิตที่ว่างนี้ พอปรุ้งปั๊บมันดับไปพร้อม ว่างไปพร้อม
ๆ อะไรก็ไม่ยังมีแต่ว่างไปหมด พิจารณาอย่างนั้นซี

นั่นเรียกว่าว่างนอก จิตดวงนี้กำลังส่ายภายนอก ส่งแสงสว่างกระจ่างไปว่างนอก
ๆ แต่ข้างในยังไม่ว่าง พิจารณาย้อนหน้าย้อนหลังเข้าไป ว่างข้างนอกข้างในยังไม่ว่าง
เหมือนเราเหยียบอยู่บนหัวตอ ยืนอยู่บนหัวตอมองที่ไหนว่างหมด แต่หัวตอที่เรา
เหยียบมันไม่ว่างมันไม่ดูอันนี้ ดูทางนั้นหมดแล้วเข้ามาดูหัวตอที่เจ้าของเหยียบ โอ้ ไม่ว่าง
จุดนี้ ตัดอันนี้ออกฝั่งมันก็ว่างหมด ทีนี้จิตใจอะไรมันก็ว่าง ๆ ตัวจิตจริง ๆ มันไม่ได้
ว่างในตัวเอง หรือเทียบกับคนเข้าห้อง ห้องนี้ว่างไม่มีอะไรเลย เจ้าของเข้าไปยืนขวางไม่
ว่า มองโน้นมองนี่ว่าห้องนี้ว่าง ๆ สติปัญญาปั๊บเข้าไป มันว่างยังเงเจ้าของไปยืนขวางอยู่
นั่น นั่นเห็นไหม ถ้าอยากให่ว่างก็เจ้าของออกมาจากห้องชิมันถึงจะว่าง นี่ปั๊บเข้ามาหา
จิตเข้าใจไหม จิตมันไม่ว่าง พอมันว่างเข้ามาถึงจิต มันว่างไปหมด เสมอกันหมดแล้ว
นั่น หมดเรื่องจะพิจารณาอะไรแล้ว มันก็บอกของมันเองไม่ต้องมีใครมาถาม

เป็นขั้น ๆ การฝึกกรรมฐาน ตั้งแต่ขั้นคำบริกรรม จับติดไม่ให้ส่งเลย แล้วจะเกิด
กำลังใจขึ้น ๆ สมาธิก็เหมือนกัน ติดอยู่กับสมาธิไม่ส่งออก สมาธิก็ยิ่งแน่นขึ้น ๆ ความ
กลัวไม่มี ถึงขั้นปัญญาพิจารณาแตกกระจายไปหมดความกลัวที่ไหนไม่มี ออกจากนั้นก็
ความว่าง ปรุ้งขั้นปั๊บก็เป็นสังขารเสีย หลอกตัวเอง พอนี้ดับไปมันก็ว่างธรรมดาของมัน
ก็ตัวนี้เองเป็นตัวหลอกมันจึงไม่ว่าง ไล่เข้าไป ๆ จนกระทั่งว่างอะไรก็ว่างหมด ตัวไหนที่
ยังไม่ว่าง ย้อนเข้ามาอีก ตัวนี้ยังไม่ว่าง ฟาดตัวนี้อีกแหลก หมด เข้าใจหรือเปล่าละ นั่น
การพิจารณา เวลาได้รู้ในใจมันจะไปถอยใคร

นี่ที่ว่าหาที่กลัว ๆ คือหาที่ตัดสันดานเจ้าของ ถ้าอยู่เฉย ๆ มันไม่ได้สติสติไม่ได้
กำลังวังชา ไม่ได้สติปัญญา จึงต้องฝึกอย่างนั้น เราเป็นคนนิสัยหยาบไปอยู่ธรรมดาไม่
กลัวอะไรภาวนาไม่ดี ต้องหาเรื่องตัดเจ้าของตัดตลอด คือตัดตรงไหนมันได้ตรงนั้น คือ
เพื่อจะสู้ ไม่ใช่เข้าไปแล้วจะเผ่นนะ เพื่อจะสู้ เอ้า กลัวอะไรก็กลัว มา เอาตายเข้าว่ากัน
เท่านั้นแหละ เสือจะกินก็กิน เมื่อขึ้นเวทีแล้วไม่มีคำว่าถอย ฟัดกันมันก็ได้กำลังขึ้นมา

ที่นี้เมื่อไปที่ไหนภาวนาไม่ค่อยได้อย่างใจ ๆ หาทลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ถึงขั้นความเพียรเราธรรมดา ๆ เป็นอย่างนี้ แต่เมื่อถึงความเพียรอัตโนมัติแล้ว อยู่ไหนเหมือนกันหมด แน่มันก็เป็นชั้น ๆ เข้าใจไหมละ ไม่ว่าอยู่ที่ไหนเหมือนกันหมด ไม่ว่าในป่าในเขาในที่ไหนเป็นเหมือนกันหมด สติปัญญาทำงานอยู่ในตัว มันติดตัวเอง มันไม่ได้ติดสิ่งเหล่านั้น ตัวเองไปหลอกตัวนั้นให้ไปเกี่ยวข้อง เมื่อตัวเองหดเข้ามาก็มีแต่เรื่องตัวเอง หมุนกันอยู่ภายใน ฟาดอันนี้แหลกหมดแล้วไม่มีเรื่อง เป็นชั้น ๆ การพิจารณา

นี่พูดมาตั้งแต่เรื่องสัตว์มันสนิทกับพระ พระป่ารู้นิสัยของสัตว์ได้ดี สัตว์สนิทมากกับพระกรรมฐาน บรรดาพระกรรมฐานท่านจะสนิทสนมกับสัตว์มากกว่าพระอื่นใด เพราะท่านเที่ยวสมบุกสมบันอยู่ในป่า สัตว์ชนิดใดมาก็มาหาท่านนั่นแหละ ท่านก็เลยสนิท ไปที่ไหนสนิทไปหมด จะมีเรื่องมีราวอะไรมันก็ออกจากจิต ถ้าตัวเหตุมันยังไม่ขาดสะบั้นออกไป เรื่องราวอะไรไม่ว้างกว้างวงแคบ เฉพาะอย่างยิ่งคือวงแคบ เฉพาะจิตกับอาการของจิต ได้แก่ความคิดความปรุงยิบ ๆ แยะ ๆ มันจะหมุนออกจากจิต จับนี่บีบเข้าจิต ๆ เข้าหารากฐานของมัน เพื่อจะโค่นรากฐานของมัน อย่าปล่อยอันนี้ มันไม่ไปไหนแหละ ตัวนี้ตัวก่อเหตุให้เกิดความยุ่งเหยิงวุ่นวายตลอดเวลา ทั้งส่วนกว้างส่วนแคบ แคบเข้ามาเท่าไรก็มีเฉพาะอันนี้เป็นตัวยุ่ง ไล่เข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงตัวยุ่งนั้นแล้วขาดสะบั้นออกไปด้วย ที่นี้ตัวยุ่งมาจากไหน

สติปัญญาจะหมุนเป็นธรรมจักรอยู่ที่ตามหยุดเอง เมื่อสติปัญญายังทำงานยังมีการต่อเนื่องกันอยู่ เรียกว่าเชื้อของมันยังมี ทำให้เกิดเรื่องนั้นเกิดเรื่องนี่ขึ้นมาเรื่อย ๆ พอเชื้อของมันซึ่งเป็นตัวเหตุดับพิบลงไปแล้วสิ่งเหล่านี้จะไม่เกิด เรื่องสติปัญญาเป็นธรรมจักรจะระงับตัวลงไปโดยไม่ต้องบอก หยุดเอง เหมือนเราทำงานสมมุติว่าเลื่อยไม้ พอเลื่อยนี้เสร็จแล้วปล่อยเลื่อยเอง ไม่ต้องจับมามัดคอไว้ละเลื่อย พอเสร็จแล้วก็ปล่อยเอง ลืออะไรบีบ ๆ ลงไปพอเสร็จแล้วลือก็ปล่อยกันเอง ๆ งานนี้เสร็จแล้วปล่อยกันเอง เมื่อเสร็จงานแล้วปล่อยหมด

อันนี้ก็เหมือนกัน จิตก็เป็นชั้น ๆ งานนั้นงานนี้ ปล่อยเข้ามา ๆ พอถึงขั้นงานรากฐานสำคัญนี้เสร็จลงไป อันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว มหาสติมหาปัญญาเป็นมรรคทั้งนั้น เครื่องแก้เครื่องชำระ เหล่านี้จะดับไปเองทั้งหมด เพราะอันนี้เหมือนกับลือกับเลื่อยกับขวานเท่านั้น พวกสติปัญญาปล่อยเอง มันเป็นเองของมัน ถ้าไม่มีอะไรให้ตามเข้าไปหามันเรื่อย ๆ ไม่หนีจากหลักของจิตอยู่นั่นแหละ ตามเข้าไปตรงนั้น

ศาสนาที่กล่าวเหล่านี้มีไหมเวลานี้ มีแต่ในคัมภีร์ไบเบิล มีอยู่กับบุคคลชาวพุทธเราไหม เราอยากจะพูดว่ามันไม่มีเดี๋ยวนี้ละ เพราะไม่สนใจนำมาปฏิบัติจะเห็นผลอะไร

สนใจตั้งแต่กิเลส กิเลสมันมีคัมภีร์อะไร ก็ตั้งคัมภีร์ขึ้นในหัวใจของตัวเองเผาตัวเอง ตลอดเวลา คัมภีร์ของกิเลสคือหัวใจนี้เข้าใจไหมละ ใครมีคัมภีร์ทุกคนเต็มหัวใจ คัมภีร์ของกิเลส เพราะฉะนั้นความทุกข์ร้อนจึงมีหมดในโลกอันนี้ ไม่มีอะไรที่กิเลสจะเข้าไปแทรกเผาหัวใจของสัตว์โลกไม่ได้ เพราะคัมภีร์ของมันอยู่ที่หัวใจ

พระพุทธเจ้าท่านสอนคัมภีร์นอกเพื่อจะเข้ามาแก้ตัวนี้เอง แต่มันไม่สนใจเข้ามาแก้ เรียนมาเท่าไรก็เท่านั้น จำได้เหมือนนกขุนทองแต่กิเลสไม่เคยถลอกปอกเปิก ก็มีแต่สัญญาความจำเอาอะไรมาถลอกปอกเปิก ถ้ามีภาคปฏิบัติพึดกันเข้าไปมันก็เห็นอย่างที่เราเคยพูดอยู่เสมออยู่นั้นแหละ มีแต่แปลน ๆ ไม่สนใจนำออกมาปลุกบ้านปลุกเรือนตีกรามบ้านช่อง มันก็เป็นแปลนอยู่นั้น เต็มห้องก็เป็นแปลนไม่เป็นบ้านเป็นเรือนให้ ถ้าอยากให้เป็นบ้านเป็นเรือนจัดออกมาซิแปลน ขนาดไหน ๆ นำออกมาสร้างก็เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา จนกระทั่งเป็นตีกรามบ้านช่องโดยสมบูรณ์จากแปลนที่ทำสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว

นี่ธรรมคือแปลนของศาสนาก็ประกาศไว้เรียบร้อยแล้ว ๓ พระไตรปิฎก นี้แปลนอันสมบูรณ์แบบ แต่เราไม่นำมาปฏิบัติละซี ว่าศีลก็อยู่ในคัมภีร์เสีย ตัวเองมีแต่หัวโล้นถ้าเป็นพระก็ดี ถ้าเป็นคนก็อย่างว่าเห็นแต่อย่างนั้น สมาธิ ปัญญา ก็ไม่เคยสนใจปฏิบัติ มีแต่ความฟุ้งซ่านรำคาญยุ่งเหยิงวุ่นวาย ให้กิเลสเป็นคัมภีร์ในหัวใจนี้ดีเอา ๆ คัมภีร์ธรรมในหัวใจไม่ได้ออกมาคิดคำนัดทานทานชำระกันก็ไม่ได้เรื่องอะไร จัดคัมภีร์ในนี้ออกซิ คัมภีร์นอกท่านสอนไว้แล้วดึงเข้ามาหาภายใน แก่ตรงนี้มันก็เป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาละซี ศาสนาพระพุทธเจ้าเลยเป็นโมฆะไปหมด มีแต่เจ้าคัมภีร์ ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง คัมภีร์แบกหลังโก่งมันก็หักทิ้งเปล่า ๆ ก็เหมือนเขาแบกไม้แบกฟืนนั้นแหละหนักเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์

ถ้าจัดพระไตรปิฎกออกมาแจจ พิจารณาปฏิบัติอย่างนั้นแล้วจะเห็นมรรคเห็นผลขึ้นมา เหมือนเขาปลุกบ้านปลุกเรือน สมาธิก็เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ศีลก็เป็นศีลเต็มตัวแล้วถ้าเรารักษาด้วยดี นี่คือภาคปฏิบัติต้องรักษา สมาทานเฉย ๆ ศีลก็หมิ่นก็แสนศีลก็ไม่เกิดประโยชน์ถ้าไม่รักษานะ ถ้ารักษา ๆ เราคนเดียวศีลรอบไปหมดเลย เป็นศีลเต็มตัว สมาธิคือความสงบเย็นใจ พยายามสำรวมระวังจิตใจไม่ให้ส่ายสไปตามกิเลสหลุดลากไปก็สงบได้ จากสงบแล้วก็แนวแน่ขึ้นมา กระจายออกไปทางปัญญาก็ดีแตกกระจายไปหมด นี้เรียกว่าภาคปฏิบัติ

ศีลก็เป็นรูปร่างขึ้นมาเต็มตัว สมาธิก็ขึ้นมาเต็มใจ สมาธิขึ้นใจขึ้นมาเต็มใจ เพราะเราก่อเราสร้างด้วยการปฏิบัติของเรา ปัญญาจะเป็นขึ้นใจ ๆ ก็เกิดขึ้นจากนี้ เอามาปฏิบัติ ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปเป็นตีกรามบ้านช่องเต็มตัว เป็นมรรคผลนิพพาน

เต็มหัวใจเข้าใจไหมล่ะ นี่มันไม่มีใครปฏิบัติ อ่านกันอยู่อย่างนั้น เดียวนี้ศาสนากำลัง เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็กในพุทธศาสนาชาวพุทธเรานะ ไปบ้านใดเมืองใดเต็มคัมภีร์ ไบลาเน แต่เจ้าของไม่สนใจปฏิบัติ มาพูดก็มาโอ้อวด เอาคัมภีร์ไบลาเนมาอวดกันให้ กิเลสหัวเราะอยู่ภายในใจ

เรียนทางโลกมามากเท่าไรที่ฐานะยิ่งสูง เป็นอำนาจบาตรหลวงใหญ่โตเหยียบ ศาสนาเหยียบธรรมลง เหมือนว่าเป็นบุตรเป็นคุณไปหมดศาสนา เป็นบ้อยกลางเรือน เลยนะ กิเลสเหยียบเอา ๆ กิเลสใหญ่ ดูชิงวราชการเราไม่ต้องไปดูที่ไหน วงราชการนี้ ตัวสำคัญมากซึ่งเป็นผู้นำเสียด้วยนะ นำแบบไหนเราก็ไม่รู้ นี่ฐานะของศาสนาของ ธรรมของครูของอาจารย์ ต้องสอนลูกศิษย์ ลูกศิษย์เราเป็นชาวพุทธ ครูบาอาจารย์คือ ธรรมเป็นศาสดาจารย์ นำมาสอน ผิดที่ตรงไหนกำลังสอนอยู่เวลานี้นะ ตรงไหนผิดก็ ต้องบอกตรงนั้นซิ

นี่ละวงราชการเป็นสำคัญ เราไม่ตำหนิทุกคนนะวงราชการ ส่วนมากเป็นอย่าง นั้น ใครมีชื่อเสียงมีกิตติศัพท์กิตติคุณได้ศึกษาเล่าเรียนเรื่องกิเลสเต็มหัวใจมาแล้ว คนนั้นเป็นผู้มีคุณค่ามีราคาเป็นผู้มีศักดิ์ศรีมากที่สุดทีเดียว ยิ่งเขายกย่องว่าเป็นดอกเตอร์ ขึ้นมาแล้ว โอ๊ย เป็นบ้าเลย ฟังซินะ นั่นละกิเลสทรงอำนาจเต็มที่แล้ว ที่นี้เดินก้าวเข้าไป หาวัดหาวาหาพระหาเถรเหมือนเขาไปดูลูกหมาตัวหนึ่ง ไม่มีคุณค่ายิ่งกว่าเขาซึ่งเป็นปู หมาว่างั้นเออะเข้าใจไหม พวกนั้นเข้าใจว่าตัวใหญ่กว่าหมา แต่มันเป็นปูหมา มันเลวยิ่ง กว่าหมาน้อยนั้นอีกเข้าใจไหม

เรียนมามากเท่าไรแทนที่จะมีความรู้วิชานามาทำประโยชน์แก่โลก กลับมาทำ บ้านเมืองให้ฉิบหายป่นปี้ โดยถือดิบถือดีถือเจ้าอำนาจวาสนาใหญ่หลวง หลวงซีหมา มันอะไรมันจะกินบ้านกินเมืองจนล่มจม มันไม่รู้ว่ามันเป็นหมาเหรอ หมาธรรมดาเขา ไม่ได้กัดบ้านกัดเมืองนะ หมามนุษย์ที่เรียนมาสูง ๆ อวดตัวว่าเก่ง ๆ อวดอำนาจหลง อำนาจนี้แหละตัวที่จะทำชาติศาสนาให้ล่มจม ตัวนี้เองไม่ใช่ตัวใดนะ พิจารณาเอา ถ้าว่า ผิดเอาหามาบ้านเรา เราจะขึ้นเวทีพีดกันกับหมาใหญ่ปูหมาเสียก่อน เราก็เป็นปูตุ๊กตา เข้าใจไหม ตุ๊กตาแล้วเรายังเรียกว่าเลวกว่าตุ๊กตาของธรรมพระพุทธเจ้าอีกถึงขั้นปูเลย เลวกี่เป็นขั้นปูเข้าใจไหม เอา พืดเลยถ้าว่าพูดนี้ผิด ในฐานะเป็นธรรมพระพุทธเจ้าและ เป็นครูอาจารย์สอนคนสอนผิดไปไหน เอา ว่ามาเราจะเป็นคนตอบได้วะ

การปฏิบัติตัวของเรามาจนกระทั่งหาที่ต้องติไม่ได้แล้ว เวลานี้จึงได้เอาธรรมนี้ มาสั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้ติบได้ติจนกระทั่งถึงขั้นหาที่ต้องติไม่ได้แล้วจาก กิเลสเลยนะ เราได้จากธรรมเท่านั้น เราเอาธรรมมาปฏิบัติ ธรรมเสริมหัวใจเข้าไปเท่า ไร ๆ เจ้าของยังมีความสง่าผ่าเผยขึ้นภายในจิตใจ ไม่จำเป็นต้องสง่าผ่าเผยด้วยดีกราม

บ้านช่องถนนหนทางรกราก็คัน ๆ ในบ้านในเรือน ไม่ต้องเอามาประดับละ เอาธรรมประดับใจเท่านั้นพอ อยู่ในป่าในเขานี้เหมือนผ้าขี้ริ้ว ผ้าขี้ริ้วมันห่อทองละชิ สง่าผ่าเผยอยู่ภายในหัวใจ เวลาปฏิบัติเต็มที่แล้วมันสง่าอยู่ภายในนะ อันนี้แลเราปฏิบัติตัวของเรามาไม่ต้องเอาที่อื่น เอาที่อื่นจะหาพยานได้ยากนะ จะวิ่งเข้าไปหาพยานกันยุ่งเหยิงุ่นวาย

เอาตัวหลวงตาบ๊วนี้เป็นพยานเลย หลวงตาบ๊วปฏิบัติมาตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว เอาธรรมเข้าดับไฟ คือกิเลสตัณหาหมั่นเผาหัวใจ ๆ ถึงน้ำตาร่วง ๆ นั้นละชั้นฟัดกันที่แรกนะ ชัดกันไปชัดกันมาไม่ถอย ๆ สู้ไฟดับไฟไม่ได้ ใจก็ค่อยสง่าขึ้น เรื่องศีลไม่ต้องพูด เราเคยปฏิบัติแล้วไม่มีที่ตำหนิแล้วสำหรับศีล สมาธิก็เริ่มขึ้น ๆ ปัญญาเริ่มขึ้น ถึงขั้นปัญญาเริ่มขึ้นเหมือนฟ้าดินถล่มเป็นลำดับลำดับไป เอาจนกระทั่งถึงฟ้าดินถล่มอย่างใหญ่หลวง ตัดสินกันระหว่างธรรมกับกิเลสจอมลามกจกเปรตทั้งหลาย ให้ขาดสะบั้นลงไปจากจอมธรรมของนักปราชญ์คือพระพุทธเจ้า ธรรมพระพุทธเจ้า ขาดสะบั้นลงไปแล้ว เราหาที่ต้องติไม่ได้เลยในตัวของเราจนกระทั่งบัดนี้ ในจิตดวงนี้ต้องติว่าตรงไหนบกพร่อง นี่ละการปฏิบัติธรรมดีหรือไม่ดีฟังเอาซิพี่น้องทั้งหลายนะ

การปฏิบัติธรรมถ้าใครตั้งใจประพฤติปฏิบัติตั้งแต่ส่วนเล็กถึงส่วนใหญ่ ทำไมจะไม่ดีทำไมจะไม่สงบบรมเย็นบ้านเมืองของเราซึ่งเป็นชาวพุทธ นี่มันมีแต่ฟันแต่ไฟมาเผาไหม้ เรียนกันมามากน้อยเพียงไร เรียนขึ้นมาเพื่อเผาบ้านเผาเมือง เอาแต่กิเลสซึ่งเป็นฟันมาเผาฟัน แล้วอวดดีอวดดีด้วยฟันด้วยไฟมันเป็นประโยชน์อะไร เขาก็เป็นถ้าเราก็คือเป็นถ่านเกิดประโยชน์อะไร นี่ละวงราชการนี้เป็นวงที่หนักหนาแน่น หรือถ้าพูดถึงเรื่องกิเลสหนายังกว่าใคร ๆ ยกเว้นผู้ที่เราบอกว่ายกเว้นไปแล้ว ส่วนมากเอากิเลสเข้ามาเสริมตัวมันชิ เอาดินเหนียวติดหัวก็ว่าตัวมีหงอนเสีย เป็นชั้นนั้นชั้นนี้ เป็นเจ้าเป็นนาย เป็นหัวหน้าอย่างนั้นเป็นหัวหน้าอย่างนี้เรื่อยไป ก็ยิ่งใหญ่ขึ้น ๆ เลยกลายเป็นคนยิ่งใหญ่

แล้วไปไหนที่นี้มองเห็นวัดเห็นวาเห็นพระเห็นเณร เหมือนกับเห็นหมาตัวหนึ่งไปแล้วนะ ที่นี้หมาตัวนั้นไม่ใช่หมาธรรมดาในบ้านนะชิ หมาตัวเก่ง ๆ จอมปราชญ์ยังมีอยู่ในวัดในวานั้นนะ หมาจอมปราชญ์นั้นนะ มองดูพวกเปรตจอมทะนงตัวนี้ดูกันได้อย่างง่ายดาย หัวเราะภายในจิตถ้าท่านอยากหัวเราะนะ ท่านไม่อยากจะเล่นด้วยเลยท่านขยะแซงต่อเปรตที่สั่งสมตัวว่าเป็นปราชญ์นี่นะเข้าใจไหม นั้นละธรรมดูกิเลสดูง่ายนิดเดียวไม่ต้องดูยาก แต่กิเลสดูธรรมดูวันยังค่ำไม่เห็นจะว่าไง ถ้าธรรมดูกิเลสดูง่ายนิดเดียว ๆ เพราะฉะนั้นผู้มีศีลมีธรรม ท่านผู้มีความดีความดีท่านจึงไม่อยากจะเล่นกับความสกปรกโสภม แม้จะเสกสรรปั้นยอมมาเลยเจ้าฟ้าไปก็ทำตามเถอะนะ ท่านไม่สนใจ อัน

นั่นเป็นข้อตั้งเลยฟ้าไปก็ได้ แต่คนมันเลวยิ่งกว่าหมานั้นซิ ท่านไม่ยากดูตัวมันเลวยิ่งกว่าหมานั้นนะ

นี่ละเห็นไหมศาสนาเวลานี้กำลังเป็นอย่างนี้ละ ใ้เรื่องกิเลสมันพองตัวมันขึ้นๆ ดินเหนียวติดหัวๆ พองตัวขึ้นเหยียบย่ำทำลายคุณสมบัตินี้แห่งอรรถแห่งธรรมทั้งหลาย ให้ลุ่มจมไปหมด ฟืน้องทั้งหลายฟืนขึ้นมาหรือยังเดี๋ยวนี ตื่นหรือยัง หรือหลงตาบัวมา โทกหะรอมมาสอนเวลานี้ สอนโลกด้วยความทุ่มเท ตั้งแต่ปฏิบัติมาจนน้ำตาร่วงสู้กิเลสไม่ได้ เอาจนกระทั่งกิเลสไม่มีตัวใดที่จะมาผ่านหัวใจเลยเป็นเวลา ๕๑ ปีมาแล้วนี้ แล้วมาโทกฟืน้องทั้งหลายหรือพิจารณาซิ

ท่านทั้งหลายจะเชื่อใคร ไม่เชื่อธรรมพระพุทธเจ้าจะเชื่อใคร เชื่อกิเลสก็ต่างคนต่างจมอยู่อย่างนี้เห็นไหมละ ใครว่าเป็นของดีของดีใหญ่โตมาขนาดไหน มีแต่ไฟเผาหัวใจมันตลอดเวลาเอาอะไรมาตีเอาอะไรมาเด่น ส่วนธรรมท่านไม่ต้องไ้อต้องอวดก็ได้ไม่ทะนง สง่างามอยู่ตลอดเวลา นั่นละคือธรรมพระพุทธเจ้าเอามาประดับซิ จะให้ตั้งแต่บุตรแต่คุณมันประดับ ก็มีแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้ตลอดเวลาที่นั่นละ ไปที่ไหนมีแต่บ่นอ้อกันหมด หากความสุขที่จะได้มาจากยศถาบรรดาศักดิ์หน้าที่การงานหรือความยิ่งใหญ่ของตนไม่เห็นมี มีแต่ใหญ่ด้วยความทะนงตัว แล้วเป็นผลขึ้นมาให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนแล้วมาพูดต่อกันเท่านั้น ส่วนได้ความดีความดีจากการปฏิบัติตามกิเลสไม่เห็นมี

แต่ท่านผู้ปฏิบัติตามธรรมนี้มี ไปที่ไหนไปซิ ยิ่งเข้าไปในป่าในเขาหาพระท่านที่ตั้งใจปฏิบัติ พุดออกมาคำไหนหยดย้อยๆ ไปด้วยความซาบซึ่งลืมนื้อลืมนตัวเพราะเพลินในอรรถในธรรม แล้วเบาหัวๆ ในหัวใจ นั่นท่านปฏิบัติธรรมท่านปฏิบัติอย่างนั้น ทุกวันนี้ก็เป็นอย่างนั้นอยู่ นี้จะไปเหยียบย่ำทำลายว่าธรรมหมดสมัยยังงี้ ก็หมดสมัยซิ เราเป็นคนหมดราคาค่าราคา พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้ามันก็หมดสมัยคนประเภทนั้น ไม่มีคุณค่ามีราคาอะไร ถ้าปฏิบัติตามธรรมแล้วก็อย่างที่ท่านรับสั่งพระอานนท์ อานนท์ เมื่อยังมีผู้ปฏิบัติตามศาสนาซึ่งเป็นตัวแทนของเราตถาคต หมายถึงว่าศาสนาธรรมวินัยนั้นแลจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว แล้วพระพุทธเจ้าก็รับสั่งว่า อานนท์ ถ้ามีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยเราอยู่แล้วพระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อานนท์ นี่มีไหมในตำราไปหาดูซิ หรือหลงตาบัวมาหาโทกหะรอม

ธรรมเป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบ ยังมีชีวิตอยู่ก็ชอบ ปรินิพพานไปแล้วก็ชอบ เหมือนแบบแปลนเขาทำไว้เรียบร้อยแล้วอยู่ในห้องในหับชอบทั้งหมด เอามาทาง จะปลุกบ้านเรือนหลังใดขนาดใด เอาแปลนออกมาปฏิบัติตามแปลนก็สำเร็จขึ้นมาตามแปลน นี่ศาสนธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วซึ่งเป็นเหมือนแปลนของศาสนาก็เอามา

ปฏิบัติชื่ ก็สำเร็จเป็นมรรคผลนิพพานขึ้นมาจะสงสัยที่ตรงไหน อันนี้มันไม่ทำ มีแต่เอา มือเขียนดินลบ มือเขียนครั้นไปเห็นพระเห็นวัดเห็นวายกมือปลกขึ้นมาไหว้ ทำท่าไหว้ แล้วจากนั้นความประมาทเหยียบหัวมันไปตลอดเวลาไม่มองดูธรรมเลย นี่ละดินลบเข้าใจใหม่ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ พูดมากเหนื่อยเรา เป็นยังไง เอาทุกแบบวันนี้ละ เวลามันคันฟันเอาบ้างละ

วันนี้ธรรมะชั้นสูงชัดเจนมากเลยเจ้าคะ

เออ แต่ก่อนมันไปนอนตายอยู่ไหนมันถึงไม่ชัดเจน จะว่าทางนี้ไม่ชัดเจนทางนั้น มันนอนตายอยู่ต่างหาก ทางนี้ชัดเจนตลอดเวลา เข้าใจใหม่ มันต้องชัดกันบ้างสิ ลูกศิษย์กับครู ไม่ทดลองไม่ฝึกซ้อมกันไม่ได้หรือ ก่อนจะขึ้นเวทีต้องฝึกซ้อมกันใหญ่ใช้ไหม ละ (เจ้าคะ) นั่นทองคำเทรอ ดีพอไว้ลวดลายวันนี้ ไม่งั้นไม่ได้ทองคำไม่มีลวดลายเลย เรียกว่าเสือไม่มีลาย วันนี้มีลายแล้ว แต้มแล้ว ๆ เรื่อย ๆ

แจกของหมดแล้วยัง เอาละที่นี้พอ ไม่พอก็ไม่มีอะไรแจก เอาละที่นี้พอ คำว่าที่นี้พอ ก็มีนิทานอันหนึ่งขบขันจะตายเหมือนกัน คือนิทานสดไม้ไผ่ขันทานแห่งนี้ะ มีผู้ชาย ๒ คนเขาเป็นคู่กัน รูปลักษณะเหมือนกันความสูงต่ำเหมือนกัน เหมือนลูกแฝด แต่เขาก็อยู่คนละบ้านละเมือง แล้วเขามาอยู่ด้วยกัน ทำไมมันตัดเรียกว่าแบบเดียวกันเลย ครั้นไปตัดเสื่อกก็แบบเดียวกัน รูปร่างลักษณะท่าทางทุกสิ่งทุกอย่างแบบเดียวกัน เขามาอยู่วัดสระปทุม ๒ คนนี้เขามาอยู่นั้น นี้อาจารย์มหาทองสุก วัดสุทธาวาส ท่านเล่าให้ฟัง คือท่านอาจารย์มหาทองสุกท่านอยู่วัดสระปทุม ที่นี้ก็ ๒ คนนี้เขาก็มาอาศัยอยู่กับพระ ครั้นเวลามีการมีงานอะไรนี้เขาจะแต่งตัวโก้หรูทีเดียว ถือไม้ตะพดไปด้วย ไปที่ไหนแม้แต่ตำรวจเจ้าหน้าที่ก็ไม่กล้าตรวจเขา เพราะเขารู้สึกว่าใหญ่กว่าพวกนั้นอีก

ที่นี้พอไปแล้วเขากลับมา เอื่อย ๆ เลยนะ เขากลับมาจากเที่ยว ชื่อมันก็เพราะดีด้วยนะ ชื่อคนหนึ่งไอ้ปัด คนหนึ่งชื่อไอ้ปุดเข้าใจไหม ไอ้ปัดกับไอ้ปุดก็เป็นคู่กันอีก ท่านมหาทองสุกปกติท่านไม่ค่อยหัวเราะท่านยังอดหัวเราะไม่ได้ ชื่อมันก็เพราะเหลือเกินท่านว่านั่นชื่อไอ้ปัดไอ้ปุด ที่นี้พอมาแล้วก็จ้างสามล้อเข้ามาจะมาวัด พอมาถึงกลางทางปวดขี้แล้วทำไง ขี้สามล้อคนละคัน เพราะคนมันใหญ่สามล้อมันก็ได้คนเดียวเท่านั้นแหละ ถ้าเป็นคนเล็กก็ได้ ๒ คนใช้ไหมละ นี่ได้คนเดียว

ขี้สามล้อมา ไอ้หนึ่งมันก็ปวดขี้นะสิ ปวดขี้จะทำยังไงจะไปขี้ที่ไหนก็มีแต่คนทำไง สามล้อมันก็มีแต่ถึบยันไปเรื่อยไป แล้วมันก็ถึบข้างหลังออกมาขี้ใส่ถัง พอขี้สุดเรียบร้อยแล้วเปิดถังปั๊บเท่านั้น เอาละ ๆ เท่านั้นพอว่านั่นนะ มันก็ลงรถไปเลย ไอ้หนึ่งมันจะล้างขี้จนกระทั่งปานนี้หายหรือยังก็ไม่รู้นะ ล้างขี้ในถังรถเข้าใจไหมมันขี้ใส่ถึบ จบแล้วนิทานจบไอ้ปัดไอ้ปุด นิทานสด พูดถึงเรื่องขี้แล้วไปหาไอ้หนึ่งนะ

เมื่อวานนี้วันที่ ๖ มิถุนายน ๔๔ ทองคำได้ ๑ กิโล ๘ บาท ๒๖ สตางค์ดอลลาร์ได้ ๑๘ ดอลลาร์ ได้ทุกวัน วันนี้ก็ได้ ไม่เสียลดตาย (ลูกลากลับวันนี้เจ้าคะ) กลับเหรอภาวนามันดียังไงก็พิจารณาตามนั้นละนะ มันจะว่างไม่ว่างไม่มีใครเป็นนักรู้ยิ่งกว่าจิตให้พิจารณาตามที่เราเคยพิจารณา อย่าไปยึดติดที่ผ่านมาแล้วว่าเป็นยังไง อย่าไปเอามาเป็นอารมณ์ ให้พิจารณาปัจจุบัน เราเคยพิจารณาอย่างไรให้พิจารณาอย่างนั้นเข้าใจไหมละ อย่าไปเอาสิ่งที่เป็นมาแล้ว จะสง่างามขนาดไหนก็ตามหรือเลวร้ายขนาดไหนก็ตาม อย่าเอามาเป็นอารมณ์ เอาปัจจุบันเป็นอารมณ์เข้าใจไหม ให้พิจารณานี้ สิ่งของมันจะควรรู้ควรเห็นมันจะเป็นขึ้นเองแปลกต่างยิ่งกว่านั้นเป็นไหน ๆ ไปโดยลำดับลำดับเข้าใจไหม เอาเท่านั้นละ ไปเสีย นึกว่าจบแล้วมันก็ไม่จบ ลงจากเวทีมาแล้วกำลังเดินกลับบ้านเขามาดีหลังอีก ก็หันหลังสู้กันอีก ยังไงกัน โห้ย พิลึกแท้ ๆ นะ เท่านั้นแหละ

พระท่านกำชับไม่ทัน มันไปทางไหนไม่รู้ ให้ทางโน้นเป็นผู้คอยตัดมันนะ เอาหนังสะตึกไล่ยิงเลยแค่ก็เท่านั้นมันจะวิ่งมันกลัว กลัวหนังสะตึก พวกหมานี้ไม่กลัวอะไรมากยิ่งขึ้นกว่าหนังสะตึก ยิ่งแค่ก็เท่านั้นแผ่นเลย ต่อไปเขาก็ไม่ไปเขากลับ ต้องเอาอย่างนั้น ไม่งั้นกระต่ายตายอีก โห้ สงสารกระต่ายแหละเรา ตัวนี้ตัวสำคัญ ไอ้หมีมันเคยไป ห้ามมันยากนะมันเคยไปแล้ว สำหรับทางโน้นห้ามเด็ดขาดเลย ฟากนี้ไปแล้วห้ามเด็ดขาดหมาไม่ให้เข้าเลย เพราะสัตว์เต็ม หมาก็เที่ยวอยู่บริเวณนี้แล้วจากนั้นเขาก็เข้าในครัว ตัวที่เคยเข้ามันก็เข้า เพราะที่อื่นไปไม่ได้พระไม่ให้ไป

พอพูดอย่างนี้เราระลึกถึงไอ้หมี เราเดินไปกับฝรั่งคุยกันไปเรื่องอะไรต่ออะไร ไปกุฏิหลังนี้ ไปเห็นไอ้หมีมันวิ่งมา โถ มันวิ่งมาแบบกลัวจริง ๆ นะมันวิ่งมาจากข้างใน นั่น มันลึกลอบเข้าไปยังงไรไม่รู้มันเข้าไปข้างใน พอดีไปเจอพระอยู่ข้างในละซิ พอมองไปเห็นไอ้หมีมันวิ่ง โถ เอาเป็นเอาตายจริง ๆ นะวิ่งมาปั้ง ๆ มานี้เราเอามือตบหลังไม่ทันเลยปั้ง ๆ ออกเลยเที่ยวมันกลัว ทีนี้พอมองไปเห็นพระท่านยืนอยู่ข้างหลัง คือมันกลัวพระองค์นั้นเข้าใจไหม พระขนาบมันมา เพราะฉะนั้นมันจึงไม่กลัวพระองค์นี้ มันกลัวพระองค์นั้นวิ่งปั้งเลย

อ้อ มันไปเพราะเหตุนี้เอง อาจารย์ใหญ่มันอยู่นั่น เสือใหญ่มันอยู่นั่น พระท่านไล่ออกมา คือท่านห้ามไม่ให้มันไป ถ้าไปแล้วกัดสัตว์ มันไปทำความผิดละซิ ถูกพระขนาบมันจึงวิ่งออกมา เขาก็รู้ผิดเหมือนกัน ขบขันดี โห มันวิ่งกลัวจริง ๆ นะกลัวพระองค์ตามหลังมานะ มันไม่มองเราเลยวิ่งปั้งเลยผ่านเราไป มึงไปอะไรไอ้หมี พูดไม่ทันตบหลังก็ไม่ทัน มันกลัวมากเที่ยว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd